

4' dec. 909

9)

7258/i

Țe'ndură dar și ia aminte :
Cu orice răătăcire-ă ta
Tu picătra de pe-a lor morminte
O prăvălești pe ei mai grea .

Peste valurile repezi
Soarele s'apterne cald,
Ca un rîu de diamante
Între formuri de smarald.

Numai rîul cel de raze
Oine într'una după noi, —
Parcă-i fericirea cîsă-și
Îndrăgita' de-amîndoi . . .

Abel

Pentru tine a creat Dumnezeu pă-
mântul. Cum păstrează un părinte legământul
copilului său iubit, așteaptă înaintea de vreme,
asa și cerescul Tată a'a vrea să ridice mâna
lui asupra unei lumi, în care a respirat odată
sufletul tău curat și unde, dău cunună inimii
tale, i-au adus cel mai colt priinos de mulțumire,
tu, cel dintâi am adevărat și singurul!

Pământul lui sfânt ca o icoană,
și ai pus mâinii Celui sfânt - zăgar....
Al jertfei tale fum, ca o colivă,
Sustine universul până azi.

Durerea omenească e ca norul: de l
privești de jos, - pomorât, înălbitor
și dușman oricărei sfințe de viață și
securator; înălțându-te deasupra lui și
te va înfățișa ca o mare de lumină
Dumnezească.

În noaptea asta luminată
 Ascult luceferii ce spun :
 Măinați orbește 'n lumea toată
 Noi alergăm vîrtej nebun ...

Dor din eterna noastră trînda
 Se naște cîntec în eter —
 Chiar cei ce nu pot să-l laudă,
 Se uita mîngăioși spre cer ..

De mult ne-am fi dorit mormîntul,
 De mult ne prăbuseam în el, —
 De nu era pe lume cîntul
 În domul nostru fără tel.

h/

1910

4 Ianuarie

Copaci din codri des — si voi mărete
Podurile ale sfintelor grădini! —

Zadarnic lupt prin mii de răstăcări
Să leg de mine - a voastră tinerețe!

Zadarnic v'am chemat din adâncime,
Iubirea mea cu voi s'o îmblănzesc!

Voioase rupeti frâul părintesc
Si v'aruncati cu sete'n învâltime —

Si acolo sus — ce dulce înflorit!

Le dor vă cere câte slav' albastră?

Cui dact. voi floarea si mireasma voastră?

Copile dulci, de ce mă părăsiti?

Închis în mine cupet: Pentru cine

È gâmbetul ce-l tot trimiteți sus?

Știu doar atât, că nu e pentru mine —

Că setea de iubire m'a răpus...

De când s'a rupt din trupul lui de foc
 Aceea ce făcea cu dînsul una —
 De cînd porni să'n' căte' n ceruri loc
 Regina rociului de stele, luna;

Trist ca un suflet fără de iubire,
 Și singur ca un îngreșat de vin,
 Pe drumul său nepriceput, pustiu,
 Se învîrte pe mîntul în neștire;

Cu aripi două — etc. .

Voi flori scînteietoare din grădini —
 Și voi vlăstare din păduri mărete !
 Zădarnic lupt prin mii de rădăcini
 Să lez de mine-a voastră tinerete ..

Zădarnic

Martie

"Vicată" e făcută numai pentru cei nemu-
ritori. A oamenilor e numai încercarea de a
crea o viață până și din ceea ce nu e. Aceasta
ridicăre a neexistenței la rangul de existență se
plătește prin mii de chinuri. Căci ce numim
durere nu e decât tributul pe care existența
noastră accidentată o plătește acești inter. Din
care ne-am deslegat o clipă, ca să ne acordăm în
ea o respirație întreagă. Dar aceasta lăcășire
a conștiinței omenești e un bine absolut e reprimată
~~nu se poate plăti cu nimic~~ : oricâte suferinți și
jefuiri li-ar cere în schimb, nu o poți plăti nici-
odată în deajuns. Chiar dacă te-ai sfârșina înainte
de veni sub povara a mii de mizerii, tot tu
ești rămas ^{cel} dator ^{față de} ~~câte alții se~~ aceea recunoscută
putere, care și-a îngăduit o clipă să întrevede
ceva din înăuntrul ei.

7258/3

Floare de luminărie,
Crest, ah crest, sub geamul ei!
Curioasă te ridică
și te uită în casa ce-i...

Tăinic bate în fereastră -
Înclinându-te smerit
Spune-i că prin valea noastră
Primăvara ce sosit...

—
 Ce gândesti la vremuri dure
 Si suspini din greu ? (Căci răimănt mereu)
 Lasă visele apuse,
 Suflete al meu !

Uita lumile de stele,
 Ce-au căzut din cer pâlind — (Care cad pâlind)
 Bucură-te de acele
 Ce s'aprinde ! (Care se aprinde)

Ah, ce dulce e povara
 Muzicilor noi !
 Primăvara, primăvara.
 A sosit la noi !

7258/4.
 Muzeul
 Literaturii
 Române

—
 Nori
 Albi plutesc și roșii nori
 Pești culmi și chei,
 Dar că sufletu-aurorei
 A rămas în ei.

—
 Mai fericită-i umbra ta ca mine !
 —

Pământ bătrân, tu cum ne rabzi, o Tata!

Cutremură-te din adânc data;
de propria-ți făptură îngrozit!

^{greșit}
De cât să-ți la ucamul Cain Tata,
Mai bine cimitir îngrozit! nemărginit!

Soarele

a pufăcut găscala 'n flori

Nici murit de tot durerea
Dragostei de ieri —

Și mi-ai cere mângâierea
Unei noi dureri —

Te-ai nouă nu ne pasă

Măine ce-o mai fi —

Astăzi lumea e frumoasă,

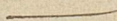
Az-ven înflori —

Soarele din cer ne cheamă,
Soarele divin —
Rupe-a norilor maramă,
Să-l vedem deplin

Unde razele de Faur
Printre sălcii lin străbat,
Să se cîmî de fluturi de aur
Fata lacului bat

Bat oc apelor oglinda
Și se pregătesc de sbor,
Dor nu pot să se desprindă
De văjitul sîn al lor ..

Aprilie

7258/5

Când tu deschizi fereastra ta în soare,
Un fulger dai, un fulger doi din ea —
Și fulgerul te-arată orbitoare
Dinșeară în poamă trăsare

Și 'n suflul meu ^{trăie} viața mea ...
(Și 'n suflul meu răspunde (petrece))

Când tu apari, când tu apari în lanca,
O merla te slăvește ca 'n povestă —
Tu o asculti, asculti mîngîtoare
Și treci pe gânduri ... Floare după floare
Thi parola țenei roșii regeste ..

Și suflul, n' suflul din mine
O merla 'e ... O ascult cu ochii uși —
Dar cântul lui e un lăut & dulci suspin,
O rugă nesfîrșită către tine —
Tu însă nu-l lăugi; tu nu-l auzi ..

Mai fericită: umbra ta ca mine,
Mai fericită este umbra ta!
Ea pesti zi de pământ tău se dă,
Dar seara odihnește lângă tine —
De ce nu sînt, de ce nu sînt ca ea!

A fugit din lume Faur
Cel neisprăvit!
Cu săgețile-i de aur
Marte l'a gonit...

7258/6

Coaste vine după seste,
Stoluri de cocori —
Tot omătul de pe coaste
Se prefăce flori;

Las păsările prind limba,
Munții dau ecou!

Toate, toate se prechină — (Toate cântă și
se schimbă)
Totul este nou!

Primăvara

Cu faptea ei de floare
 Și cu dăruiri noi
 Vesnica biruitoare
 A sosit la noi .

Trunda firii aurorei
 Sînt obraji ei,
 Văl de argint ea are norii
 Albi și subțirei .

Carul ei ușor străbate
 Sesuri, deal și văi —
 Vînturile înaripate
 Sînt fugarii săi .

Ferecati de coru-i de-aus
 Vin în pas zorit
 Crivăit cel nebrun și Faur
 Cel neisprăvit .

Nele, mîine stă în pîcioran —
 Veghe o dată juri,
 de așteptare neapărat,
 Gîndurile la tot .

Ea 'se privește cu mândrie
 Prinsii din război,
 Chinie de bucurie
 Roibilor apoi.

7258/7

Și rădvanul de lumină
 Trece scapărănd,
 Brazi și pâlteni i se 'nchină —
 Treamăto' pe rănd.

Apele i-aruncă perle
 Căud o simt trecând,
 Dulci priuphutoși și merle
 O petrec cântând.

Tulgeri din sbor. Sub roate
 Toi ce'i slab sau mort —

(Sfarmă
 crângile) Calcăi peste crângi uscate,
 Rupe-al iernei tort;

Nămie pe unde trece
 Cuiburii veci
 Tăpca sufletul petrece
 Tineșe perfecti.

147
Peste ochii lor adie
Văluiri de colori
Și din sînul ei, eglobie,
Se aruncă flori ...

Flori de rug și de zăpadă
Cad în lunci mereu —
Ah, și una fii să cadă
Drept la pieptul meu ! ..

Fina faci semu în pîpă
Roșilor să stea —
Ah, și ei opresc o clipă
Drept la poarta mea !

Fii la noi binevenită,
Tu, crăiasă mea !
~~Mănușă~~ la noi, iubită,
Nu te deșerta !

(Eo mă mângâie c'o mînă)

Ride ea .. și iocră mînă.

— Vineți-o, voi sorți!

Mult nu poate să rămînă —

Sînt și alte porți! 7258/8

Ca un suflet dus aiurea
Luneacă în zău

Peste vîrfuri de pădure,

Tăinece cărări ...

Tot mai tare și mai tare

Urca în țării —

După ea se iveau în pace

Stol de ciocîrlii,

Dar și stîbul lor se curma

Și cîntarea lor —

Coolii vergi rămîn în urma?

Flori gălăse de dor ...

Printre raze mai, nebuna,

Se topesc în nor —

Căm'ci filfirie tot una

La neîntarea lor. —

Cântec

— Ghiocul ce ieși pe coastă —
 Cu plăpânde foi,
 Genul, vîntul te adăsta' —
 Ce-ai venit la noi ?

Tot nînt pete de zăpadă
 Lîngă floarea ta —
 Zoră moîine o să cadă
 Alta, și mai grea.

— Lăsa' să vină vîntul, genul —
 Le cunosc de mult ...
 Din pămînt mă cheamă cerul
 Și de cer ascult.

— Ghiocul, ce mult te-osemeni
 Sufletului meu ...
 Te-a făcut pe semne gemeni
 Unul dumnezeu.

N'a sauit de tot durerea
 Dragostei de ieri
 Si ma cere mângâierea
 Unei noi dureri.

Măine 'i nor, dar ce ne pasa
 Măine ce-o mai fi?
 Astăzi lumea e frumoasă -
 Azi vom înflori.

Soarele din cer ne cheamă,
 Soarele divin:
 Rupe-a norilor maramă?
 Să-l vedem deplin...

Hai să-i dăm vrea^{ta} toată,
 Hai de într'un gând,
 Chiar de ne-om trezi odată -
 Sîngeri și plîngînd!

Si vorba lor de noi, ca picatoai grea,
Am pus-o pe iubirea ta si-a mea.

Ei sufletul tau tinuar l'ou supus —
Recete si strajer apoi au pus
Ca la norocul domnului Ius.

Dar tu ai inviat, iubirea mea!
Ai dat in catur lepedea cea grea —
Ca soarele de Main e fata ta.

Pe paznici cu lumina i-ai orbit —
Pe paznici somn de plumb ai pravalit —
Si mandra peste dinzi ai pait...

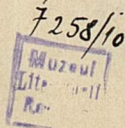
7258/9

Coi s'o vado pe crâiasă
 Mii de vîlî tresar -
 Fluturi se gîtesc încase;
 Mugi mii răsar .

Flori se-odună în poiană,
 În altîle noi -
 Cîcă vine-o Cosînzeană :
 Nu ierîtî nî voi ?

Dup' un scar' o rîonica
 Reputînd vedea
 Din calcoile se ridica -
 Sîrîcut' de re !

Iunie

În vremea noastră ne mai cade mână -
 Si s mulți acei ce flămânzeș mereu!
 'În vremea noastră' i mort și Dumnezeu
 În inima umană -
 E mort și Dumnezeu!

Zăbarnic câte magii spre 'nălțim -
 Nu mai trimite cerul altă stea!
 Dinna kopra, care mășcă i'a
 Pe Saul în vechime,
 E pulbere și ea --

Berlin

